

Nagy óvodáskönyvem

mesék az óvodai beilleszkedés megkönnyítéséhez

Izmindi Katalin

Roland

Kiscsoport

Meglátogatom az óvodát	4
Első napom az oviban	6
Új barátom, Csenge	8
Én vagyok a napos!	10
Mi készül a gesztenyéből?	12
Őszi gyümölcsök napja az oviban	14
Végre én is ottalszom az oviban!	16
Hol van a Mikulás?	18
Fogócska az oviban	20
Az ujjammal festettem	22
Karácsonyra várakozunk	24
A korai hóvirág	26
Gipszfestés	28
Tavaszi virágok papírból	30
Már négyéves vagyok!	32

Középső csoport

Hüvelykujjam almafa	34
Tavasz, nyár, ősz, tél	36
Ez a jobb kezem!	38
A zöldségkiállítás	40
A hóemberépítés	42
Karácsony	44
Báránymű	46
Farsang	48
Hangszerek	50
Sógyurmázás	52
Anyák napja	54
Szülinapi parti	56
A hét napjai	58
Gyöngyfűzés	60
Színek keverése festésnél	62

Nagycsoport

Már nem kell a segédkerék!	64
Hogyan alakul ki a szivárvány?	66
A Nap és a Föld	68
Az égtájak	70
Rajzkiállítás	72
A cipőkötés nem is olyan nehéz!	74
Vitaminok	76
Úszni járok	78
Adventi készülődés	80
Játék a számokkal	82
Szeptembertől iskolás leszek!	84
Kirándulás	86
Biciklis közlekedés	88
Utolsó nap az oviban	90
Évzáró az óvodában	92

Meglátogatom az óvodát (kiscsoport)

Egy nap éppen a kedvenc játék pónijaimat sorakoztattam fel a szobámban és készítettem őket megegetni, amikor anya leült mellém, és titokzatosan mosolygott.

— Fanni – szólt hozzám ünnepélyesen –, ma elmegyünk egy nagyon különleges helyre, az óvodába. Ott már vár ránk a leendő óvó nénid, és megmutatja nekünk, milyen jól lehet játszani az oviban.

Nagyon kíváncsi lettem. Anya megengedte, hogy a legszebb fodros ruháskámat vegyem fel. Miután anya segített felöltözni, kézen fogva elsétáltunk az óvodáig.

Az óvoda már kívülről is vidámnak és barátságosnak látszott. Az épület falára napocska, virágok és pillangók voltak festve. Amikor beléptünk az ajtaján, kicsit szorosabban fogtam meg anya kezét. Ott már nagyon sok kislány és kislány volt, mindenki az anyukájával vagy az apukájával érkezett. Nem számítottam arra, hogy ennyien lesznek itt, ezért megszeppenve anya háta mögé bújtam, és csak onnan kukucskáltam ki a gyerekekre.

— Kicsim, ne ijedj meg! A többi kisgyerek is játszani jött. Gyere, nézzük meg a játékokat! – mondta anya, és bevezetett az egyik csoportszobába, amelynek ajtajára egy szép színes pillangó volt festve. Itt leültem a szőnyegre az építőkockákkal játszani.

Játék közben titokban néha-néha körbenézgettem a csoportszobában, mindenütt kislányok és kislányok játszottak autóval, babával, dinóval, labdával, kirakóssal.

Amíg a gyerekek játszottak, addig az anyukák és apukák büszkén mosolyogva figyelték őket, majd egymással és az óvó nénikkel beszélgettek. Ekkor leült mellém egy néni, és játszani kezdett velem, segített megépíteni egy magas tornyot.

— Márti néni vagyok, én leszek az óvó nénid – mutatkozott be. – Téged hogy hívnak?

— Fanni – válaszoltam neki halkán.

— Mondd csak, Fanni, jól érzed magad itt az óvodában? – kérdezte tőlem kedvesen.

Bólintottam, majd elmeséltem Márti néninek, amit anyától hallottam, hogy ősszel minden nap óvodába fogok járni.

— Bizony, így van – bólintott Márti néni. – És képzelj, ma kiválaszthatod azt is, hogy mi legyen a jeled az óvodában. Tudod, a jeledet anyával együtt ráteheted az ovis zsákodra, a takaródra, a fogkefédre, a fogmosó poharadra, a fésűdre, a fogasodon is rajta lesz, sőt majd a rajzaidra is mindig rákerül majd.

Márti néni sok-sok kis kártyát tett elém, volt köztük csiga, nap, hold, szív, cica, virág, hajó, alma, cseresznye, esernyő, kisautó, dob, katica, süni és még házika is. Nem válogattam sokáig, hanem gyorsan felkaptam a virágot ábrázoló kártyát, és magamhoz szorítottam.

— A virágot szeretném! – jelentettem ki. – Nagyon szeretem a virágokat.

Ekkor anya odajött hozzám, elköszöntünk mindenkitől, és elindultunk haza. Nagyon izgalmas nap volt! Alig vártam, hogy otthon mindent elmesélhessek apának.

— Virág lesz a jelem az óvodában! – ugrottam apa nyakába, amikor hazaért a munkahelyéről.

— De jó! – örült velem apa. – És mondd csak, rózsaszínű az a virág?

— Hát persze – bólintottam nevetve.

Első napom az oviban (kiscsoport)

Az ős beköszöntével érkezett az első óvodai napom. Miközben anyával az óvoda felé sétáltunk, kíváncsi izgalommal szorítottam magamhoz a kedvenc plüsspónimat. Anya pedig egy nagy táskát cipelt. A táskába még tegnap este közösen pakoltuk bele az óvodához szükséges holmijaimat.

— Anya, az új rózsaszín fogkefém is a táskában van? És a rózsaszín fésűm is? – jutott hirtelen az eszembe.

Anya bólogatott, s pont ekkor értünk az óvoda kapujához. Anya kinyitotta a kaput, majd az óvoda épületének ajtaját, s benn is voltunk. Én már nem emlékeztem, hogy melyik csoportszobába kell bemennem, de anya tudta, így elindultunk a Pillangó csoportba. Márti óvó néni pont kilépett az ajtón, s észre is vett minket. Ugyanolyan barátságosan fogadott, mint legutóbb.

— Szép jó reggelt Fanninak és anyának! – üdvözölt minket Márti néni mosolyogva. – Gyere, Fanni, megmutatom, hol van a fogasod! Oda mindent lepakolhattok.

— A virág a jelem – szólaltam meg.

Márti néni bólogatott, hogy igen, a virág, s oda is vezetett a virágos jellel ellátott szekrényhez. Anya letette a táskákat a fogas mellé, s elkezdett kipakolni belőlük. A rózsaszín ruhásákat a csereruháimmal felakasztotta a fogásra, odatette a tornazsákomat is. A fogmosó poharat a fogkefével és a fogkrémmel viszont én tettem a helyére, Márti néni ugyanis hívott, hogy nézzem meg, hol a helyük. A fogkefémre, a fogkrémemre és a poharamra is tett anya matricát a virág jelemmel, hogy meg tudjam különböztetni a többi kis ovis poharától. Olyan ügyesen tettem a polcra, hogy Márti néni meg is dicsért:

— Fanni, hogy te milyen ügyes vagy! – mondta Márti néni. – Mint egy igazi óvadás!

Ezután kézen fogott, s bevezetett a csoportszobába. Először csak álltam, nem is tudtam, hova menjek, olyan sokan voltak már ott. Mindenhol játszott valaki, az asztaloknál, a szőnyegen, a babakonyhában. Márti néni megkérte a gyerekeket, hogy tegyenek rendet. Én csak ámultam, hogy minden kisgyerek milyen ügyesen és gyorsan elpakol.

Ezután Márti néni leültetett mindenkit a szőnyegre, s beszélni kezdett:

— Kedves gyerekek, ma is érkezett hozzánk egy új ovis, egy kislány, Fanninak hívják. Fanni, megmondod, mi a jeled?

— Virág – válaszoltam csendesen, s közben odapislantottam anyára, aki az egyik kisékéen ült. Anya bátorítóan visszamosolygott rám.

A bemutatás után a gyerekek kórusban köszöntek nekem, de én csak a mellettem ülő hosszú, barna hajú kislányra figyeltem, aki még a nevét is megmondta:

— Szia, Fanni! Engem Csengének hívnak.

Egy kis játék után anyával hazaindultunk, de azt mondta, hogy holnap is jövünk majd. Miután kimentünk a csoportszobából, visszaintegettem Márti néninek és a kislánynak, Csengének, aki mellettem ült.

Új barátom, Csenge (kiscsoport)

A következő napon már alig vártam, hogy induljunk ismét az óvodába. Anyát is sürgtettem. Anya meg csak nyugtatgatott, hogy nem kell kapkodni, megvár az óvoda.

Végre elindultunk, a pónimat megint magamhoz szorítottam. Az óvodába érve már rögtön tudtam, hogy merre van a Pillangó csoport. A fogasomhoz érve gyorsan vetkőzni kezdtem. Anya alig győzte eltenni a ruháimat, én pedig hátra sem fordulva léptem az ajtóhoz, amikor anya megállított:

— És a puszi meg az ölelés, hol marad? – kérdezte.

Én meglepetten néztem rá, miért kellene puszit és ölelést adnom, amikor ő is bejön a csoportszobába. Anya olvasott a gondolataimban, s már válaszolt is:

— Fanni, én ma nem megyek be veled. Csak te egyedül, ügyesen. Ebéd után jövök érted.

Én csak pislogtam anyára nagy szemekkel. Ekkor lépett oda mellém Márti néni, aki megint kedvesen üdvözölt, majd elmagyarázta, hogy az igazi ovisok anyuka nélkül vannak az oviban, s mindenkiért ebéd vagy a délutáni alvás és uzsonna után jönnek az anyukák és az apukák.

— Én pedig igazi ovis vagyok – gondoltam magamban, s megpusziltam és megöleltem anyát.

Márti nénivel együtt léptünk be a csoportszobába. Rögtön észrevettem a tegnapi szomszédomat, Csengét, pont a babakonyhánál játszott. Odamentem én is. Csenge rám mosolygott, s egyből a kezembe nyomott egy műanyag kistányért és egy kiskanalat.

— Megeteted a plüssállatkákat? – kérdezte Csenge.

Mosolyogva bólintottam, és leültem a kisszékre a pónimat, és etetni kezdtem, meg a plüssmacit is, amelyiket Csenge ültetett az asztalhoz.

— Azt játszom, hogy én vagyok az anyuka, és ők a gyerekeim. Most pont éhesek – magyarázta Csenge.

— Lehetek én a póni anyukája? – kérdeztem.

Csenge bólogatott, aztán játszottunk tovább. Egészen ebédig anyukásat, kisbabásat játszottunk. Nagyon jó volt Csengével együtt játszani, jól megértettük egymást, sokat beszélgettünk és nevtünk is együtt. Ebédnél pedig egymás mellé ültünk.

Amikor ebéd után anya értem jött, így fogadtam:

— Képzeld, anya, van egy új barátom, úgy hívják, hogy Csenge!

Anya nagyon örült ennek a jó hírnek. Hazafelé elmeséltem anyának, hogy mennyi mindent játszottunk Csengével, milyen jókat főzőcskéztünk együtt, és a pónimat is megetettük.

— Alig várom, hogy holnap az oviban ismét Csengével játszhassak! – fejeztem be az ovis élménybeszámolómat.

Anya megölelt és megpuszilt, és azt mondta, hogy biztos nagyon jókat fogunk együtt játszani holnap is.

Én vagyok a napos! (kiscsoport)

A tízórára kapott gyümölcsöt majszolgattam az oviban. Barátnőm, Csenge, mellett ült, mint mindig, amióta barátok lettünk. Márti óvó néni és a dadus néni, Hajni néni körbejártak, és kínálgatták még a gyümölcsöt. Én nem kértem többet, igazából már a kekszet vártam nagyon, azt szerettem volna enni. Gyorsan megrágtam az utolsó almadarabkámat, és nyúltam a kekszemért, amikor meghallottam Márti néni hangját:

— A mai kis naposaink azok a gyerekek, akiknek a jelét kitettem a táblára: süni, katica, virág és csiga.

Igen, jól hallottam: virág.

— Hurrá, én leszek a napos! – kiáltottam fel. – Már úgy szerettem volna napos lenni!

Tudtam, hogy a naposok segítenek a dadus néninek az ebédnél, ők terítenek meg, és ők tartanak rendet ebéd közben az asztaluknál.

Az egész délelőttöm csupa izgalom és várakozás volt. Nem is tudtam igazán játszani Csengével, csak Hajni nénit, a dadust lestem, mikor mondja, hogy mehetek segíteni. Végül Márti néni szólt, hogy rakodjunk össze, és készülődhetünk ki az udvarra játszani. Én hirtelen nem tudtam, hogy mit csináljak, hiszen én vagyok a napos.

Nem láttam sehol sem Hajni nénit, ezért bizonytalanul toporogtam Márti néni előtt.

— Hol van Hajni néni? – kérdeztem meg végül. – Én vagyok ma a napos, ezért én nem mehetek ki az udvarra játszani.

Ebben a pillanatban Hajni néni belépett a csoportszobába, s hívta a naposokat. Mi négyen, naposok, Hajni néni köré gyűltünk. Mindenki felvett egy kis kötényt, nekem Hajni néni segített hátul megkötni. Majd Hajni néni kiosztotta a terítőket, segített leteríteni az asztalokat, majd mindegyikünknek sorban adogatta a tányérokat, a kanalakat és a villákat, hogy vigyük az asztalunkhoz, és terítsünk meg.

— A kanál a jobb oldalra, a villa a bal oldalra kerül – mutatta meg Hajni néni.

Ezután még poharat is tettünk mindenhova, és szalvétát is, ezt a bal oldalra, a villa mellé. Mire végeztünk, a többiek már jöttek is vissza az udvari játékból. Mindenki kezet mosott, majd kezdődött az ebéd.

Én a kis piros kötényemben vártam, kik ülnek az asztalomhoz. Nagyon örültem, hogy Csenge mellém ült. Az én asztalomnál ebédelt még másik három kislány is, de a nevüket még nem tudtam.

Ebéd után mindenki visszavitte a tányérját, poharát, majd a gyerekek készülődni kezdtek az ebéd utáni alváshoz. Nekem nem kellett aludni mennem, mert ebéd után szokott értem jönni anya. Én otthon szoktam aludni, az oviban még egyszer sem aludtam, bár biztosan izgalmas lehet.

Amikor megláttam, hogy anya megérkezett, egyből a nyakába ugrottam:

— Képzeld, anya, ma én voltam a napos! – kiáltottam büszkén, majd meg is magyaráztam, hogy ez mit jelent. – Segítettem Hajni néninek megteríteni ebédhez az asztalt. Még kis kötényem is volt.